

[Ministeren for kulturelle anliggender]

Altså var der et minimum for, hvad man i hvert fald måtte skønne der skulle ændres, for at man havde levet op til den udtalelse, der stod i betænkningen fra folketingets flertal. Man kunne heller ikke dér bare sige: ja men nu vil vi have fred for enhver pris, nu vil vi gerne have de aftaler, så vi afstår fra kravene. Det kunne vi ikke gøre, det var et bundet mandat; man måtte have nogle af de ændringer igennem.

Derfor vil jeg sige om forslaget, at jeg tror desværre ikke på, at der er nogen som helst løsningsmulighed i, at man bare får noget mere tid, for der vil stadig væk ikke kunne komme penge på bordet, og man vil stadig væk føle, at man ikke bare kan sidde folketingets flertal overhørig, som har sat de og de og de betingelser for ombygningens gennemførelse.

Hertil kommer selvfølgelig også, at ombygningen, som vi lige har talt om, er i fuldt sving, så meget sving i hvert fald, at nedrivningen er begyndt, og at licitationsresultaterne kommer ind i begyndelsen af næste måned.

Jeg har ikke nogen klare tal for, hvad det vil betyde økonomisk, hvis man nu skal stoppe op, og jeg skal heller ikke sige, at det så i hvert fald vil blive en skandale, vi vil høre om i 1990'erne, selvfølgelig vil jeg ikke det, men det giver nogle store problemer økonomisk, det giver formodentlig erstatningsansvar og alt muligt andet, og det synes jeg også forslagsstillerne burde betænke. Men uanset om man ville tage det og sige, at for arbejdsklimaets skyld vil man gå langt, så skulle man altså også løse sig fra den forpligtelse, folketingets flertal opstillede, og man skulle have nogle penge på bordet, hvad jeg ikke ser nogen mulighed for.

Jeg tror, jeg nu allerede et par gange har sagt, at jeg beklager den situation, der er opstået, og det gør jeg, fordi jeg absolut ikke ser noget formål med, at man skal lægge sig ud med nogle personalegrupper, som ellers arbejder godt, men jeg ser ingen mulighed for at gøre det anderledes end det, vi nu er nået frem til. Så vil jeg også sige, at nu er disse regulativer jo blevet kædet sammen med ombygningen. Det er ikke mig, der har kædet dem sammen, det er folketingets flertal, og det er så af personalerne blevet kædet sammen på den måde, at man har sagt: ja men vi vil ikke være gidsler for det her; hvis

man ikke vil lave den ombygning, kan man lade være, og den er for resten ikke særlig god.

Jeg tror, der ligger en hel del uafklarede spørgsmål, jeg tror, der ligger en hel del usikkerhed om, hvordan disse regulativer vil virke, og hvordan ombygningen kommer til at virke, når de nye lokaler kommer til at stå der, og det kan jeg godt forstå. Hvis man derfor skal finde nogen optimisme i denne situation – og det skal man jo i enhver situation – så tror jeg, at man, når man nu ser, hvordan det kommer til at virke i praksis, alligevel vil se, at det ikke var helt så skidt, det ikke var helt så slemt, og i øvrigt ligger der jo så det i det, at man ifølge lovforslagets bemærkninger dengang gav tilsagn om, at umiddelbart efter ombygningen skal man i gang med at drøfte bevillingsniveauet for Det kgl. Teater. Jeg ved ikke, hvad de drøftelser vil ende med, for jeg ved ikke, hvordan den økonomiske situation ser ud til den tid. Man kan selvfølgelig grue lidt for det, men det lysner vel også engang, og dér var en mulighed i hvert fald for at nydrøfte disse problemer. Endelig skal regulativerne også tages op igen 2 år – så vidt jeg husker – efter ombygningen, og det vil sige, at dette er ikke en løsning én gang for alle.

Der var mange ting, man kunne have ønsket at gøre. Jeg er også enig med de ordførere, som under den sidste sag sagde, at det havde været dejligt med et skuespilhus. Ja, det havde også været dejligt, hvis man havde kunnet komme igennem med en ombygning af Nye Scene, måske bare en beskeden ombygning. Nu skal jeg svare på det spørgsmål, fru Ingerlise Koefoed stillede mig under den sidste sag, det glemte jeg desværre. Jeg kan jo ikke stå og love i dag, at vi kan sætte 10 mill. kr. eller 15 mill. kr. på, så snart denne ombygning er færdig, for jeg kan ikke overskue, hvor vi overhovedet skulle få de penge fra, hvis det er mig, der er minister til den tid, men jeg kan i hvert fald sige, at jeg har da hørt så meget, at det måske ikke behøvede at blive et ganske uoverkommeligt projekt. Det kunne måske i virkeligheden gøres for meget færre penge, end de fleste forestiller sig, og så er det da selvfølgelig noget, jeg også vil være interesseret i at drøfte, for jeg synes, det ville være en fin ting at få med. Man kunne sige, at nu har vi gjort det, vi kan på Det kgl. Teater, og så kan vi rykke